

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/7/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2215206693
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bundzelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2215206693.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Bundzelová a sudkýň: JUDr. Daša Kontríková a Mgr. Lucia Mizerová, v spore žalobcu: SPP - distribúcia, a. s., IČO: 35 910 739, so sídlom Mlynské nivy 44/b, Bratislava, zastúpený: Jakubčák advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Michalská 14, Bratislava, proti žalovanému: A. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XXX/X, M., zast. advokátom: Mgr. Peter Voloch, so sídlom Hollého 34, Senica, o zaplatenie 3.577,22 eura s príslušenstvom, o nároku na náhradu trov konania, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Dunajská Streda, č. k. 5C/231/2015 - 218 zo dňa 20. novembra 2019 v časti o nároku na náhradu trov základného konania (I. výrok) a v časti závislého výroku o rozhodnutí o výške náhrady trov konania v samostatnom uznesení (III. výrok), takto

rozhodol:

I. Uznesenie súdu prvej inštancie sa v napadnutej časti (I. a III. výrok)
p o t v r d z u j e .

II. Žalovanému sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie prvým odsekom výroku priznal žalovanému nárok na náhradu trov základného konania v celom rozsahu, druhým odsekom výroku žiadnej zo strán náhradu trov odvolacieho konania nepriznal a tretím odsekom výroku vyslovil, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia v samostatnom uznesení.

2. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil aplikáciou § 251, § 255 ods. 1, § 257, § 262 ods. 1 a 2, § 263 ods. 1, § 396 ods. 1 a 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Vecne v odvolaní napadnutej časti argumentoval tým, že skutočnosť, či v danom sporovom konaní existujú dôvody hodné osobitného zreteľa oprávňujúce súd pristúpiť k aplikácii ustanovenia § 257 CSP skúma súd vždy z úradnej povinnosti. Aplikovať dotknuté procesné ustanovenie, a teda aj moderovať výšku nároku na náhradu trov konania, možno v akomkoľvek sporovom konaní. Platí totiž predpoklad, že okolnosti hodné osobitého zreteľa sa môžu vyskytnúť v akomkoľvek sporovom konaní. Testovať jednotlivé okolnosti prípadu (dôvody hodné osobitného zreteľa) kritériom súladu prípadného rozhodnutia o (ne)priznaní nároku na náhradu trov súdneho konania s dobrými mravmi prichádza do úvahy najmä vtedy, keď by priznanie nároku na náhradu trov súdneho konania úspešnej sporovej strane zakladalo u tejto strany sporu (a to najmä vzhľadom na to, ako si táto strana plnila svoje procesné povinnosti) neprimeraný (nezaslužený) prospech (napr. úspešná strana sporu neuviedla skutočnosti a dôkazy už pri prvom úkone, ktorý jej patril, hoci tak urobiť mohla). V naznačenej súvislosti preto nemusia byť bez právneho významu napríklad ani okolnosti, ktoré viedli stranu sporu k uplatneniu jej nároku na súde a jej postoj v konaní. Inými slovami, súd si je v rámci rozhodovania o priznaní nároku na náhradu trov súdneho konania vždy povinný klásť otázku, či by vzhľadom na okolnosti prípadu bolo ich priznanie jednej zo strán sporu v súlade s dobrými mravmi (resp. či by bolo nespravodlivé). Naopak, o potrebe odstraňovať tvrdosť prípadného rozhodnutia súdu ukladajúceho povinnosť nahradiť trovy konania možno hovoriť pri aplikácii

ustanovenia § 257 CSP zo sociálnych dôvodov. Hoci spomenuté ustanovenie nemá a ani nemôže slúžiť ako nástroj sociálnej politiky a jeho prostredníctvom sa súd nemôže snažiť zmierňovať alebo odstraňovať majetkové rozdiely medzi stranami (nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 2862/07). Napriek tomu je zrejmé, že v rámci posudzovania dôvodov hodných osobitného zreteľa je súd povinný vždy prihliadnuť aj na majetkové, sociálne, rodinné, osobné či iné pomery strán sporu (v zmysle uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 158/2015 platná právna úprava umožňuje súdu ako dôvody hodné osobitného zreteľa brať do úvahy aj vzájomné vzťahy medzi sporovými stranami, či vzťahy medzi príbuznými strán sporu). Následne v prípade, že súd u neúspešnej strany identifikuje napríklad obzvlášť nepriaznivú majetkovú situáciu (nízky príjem, vyživovacia povinnosť,...) je jednoznačne oprávnený aplikovať ustanovenie § 257 CSP. V naznačenej súvislosti je však dôležité zdôrazniť, že súd pri skúmaní existencie sociálnych dôvodov ako dôvodov hodných osobitného zreteľa je povinný vždy zohľadniť nielen sociálnu situáciu strany, ktorej má byť uložená povinnosť nahradiť trovy súdneho konania, ale aj sociálnu situáciu sporovej strany (úspešnej strany sporu), ktorej by sa malo z titulu priznania nároku na náhradu trov súdneho konania plniť. Len tak je totiž možné naozaj zohľadniť všetky dôvody hodné osobitného zreteľa a dospieť k preskúmateľnému a spravodlivému rozhodnutiu.

3. Odvolací súd zhodne s tunajším súdom v odseku č. 27 odôvodnenia rozhodnutia sp. zn. 23Co/160/2017 zo dňa 29.01.2018 konštatoval, že súd prvej inštancie svoju povinnosť splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje. Podľa názoru odvolacieho súdu, žalobcovi sa jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností nepodarilo preukázať, že ním uplatňovaný nárok na zaplatenie náhrady škody je dôvodný. I keď je pravdou, že povinnosťou súdu je evidovať a uchovávať obálky k podaniam došlým poštou na súd (v zmysle § 137 ods. 2 z č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre súdy), žalobca môže namietat porušenie povinností zo strany súdu, pokiaľ túto obálku neuchoval, avšak nemožno klásť za vinu súdu, že žalobca nepreukázal včasné doručenie žaloby na súd. Pokiaľ tvrdí, žeby nimi odoslaná žaloba bola doručená akémukoľvek súdu včas, bolo na ňom uvedené i preukázať.

4. Vzhľadom na uvedené, sa súd nestotožnil s argumentáciou žalobcu, ktorú vyslovil v odvolaní zo dňa 27.01.2017 na strane 9, kedy konštatoval, že súd nezachoval obálku, v ktorej mala byť nimi odoslaná žaloba doručená akémukoľvek súdu, pričom z tejto obálky by bolo potvrdené kedy a kde mala byť táto zásielka prevzatá (čo by potvrdilo argumentáciu žalobcu v konaní), a súd prvej inštancie túto obálku zachovať mal a osobitne namietal aj to, že sa súd nezaoberal otázkou náhrady trov konania v tejto situácii a takto rozhodol nesprávne. Súd nezistil existenciu podmienok, ktoré by predpokladali výnimočne nepriznať náhradu trov úspešnej strane. Vzhľadom na neunesenie dôkazného bremena žalobcom v spore a následné negatívne rozhodnutie vo veci, nie je rozhodnutím nespravodlivým voči žalobcovi, teda rozhodnutím, ktoré by nebolo v súlade s dobrými mravmi, ďalej súd nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by predpokladali iné rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania z nepriaznivých sociálnych dôvodov na strane účastníkov konania, t.j. nebola potreba odstraňovať tvrdošť prípadného rozhodnutia pri aplikácii ustanovenia § 257 CSP zo sociálnych dôvodov.

5. Súd pri opakovanom rozhodovaní o trovách základného konania v zmysle § 262 ods. 1 CSP vychádzal zo skutočnosti, že žalovaný mal vo veci 100 %-ný úspech. Z uvedeného vyplýva, že žalovanému prináleží náhrada trov konania podľa § 255 ods. 1 CSP, a preto mu bol priznaný nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

6. Proti tomuto rozhodnutiu (s výnimkou výroku o náhrade trov odvolacieho konania) podal odvolanie žalobca cestou svojho právneho zástupcu. Podanie, ktorým napadol rozhodnutie súdu prvej inštancie síce žalobca označil ako „sťažnosť“, ale nakoľko smeruje voči rozhodnutiu o nároku na náhradu trov konania, ktoré môže vydať (a aj vydal) sudca, ako aj s poukazom na obsah podania, ho odvolací súd posúdil ako odvolanie. Žalobca odvolanie odôvodnil tým, že neboli splnené procesné podmienky, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

7. Z doterajšieho konania vyplýva, že nárok žalobcu bol zamietnutý výlučne a len z toho dôvodu, že tento súd na základe námietky premlčania žalovaného posúdil ako premlčaný. V tejto súvislosti žalobca poukázal na pojednávanie konané dňa 16.12.2016, kedy súd prvej inštancie predniesol svoje právne zdôvodnenie o stave veci na základe dovtedy vykonaného dokazovania. Žalobca navrhoval, aby si odvolací súd vypočul zvukový záznam z tohto pojednávania. Súd prvej inštancie prisvedčil rozhodovacej činnosti najvyšších súdnych autorít, na čo poukázal žalobca, kedy potvrdil nárok žalobcu. Súd prvej inštancie sa právneho zástupcu žalobcu prítomného na pojednávaní pýtal na možné zníženie požadovaného nároku. Žalobca následne predložil súdom žiadané podrobnosti ohľadom doručovania zásielok, ktoré potvrdili tvrdenia žalobcu. Žalovaný konkrétne dôkazy, ktoré by potvrdzovali možnosť premlčania nároku žalobcu neprodukoval, ani nenavrhol. Súd prvej inštancie na tomto pojednávaní žiadne ďalšie dôkazy nevykonal, ani sa o nich nez zmienil a dokazovanie postupom podľa § 182 CSP vyhlásil za skončené. Z uvedeného vyplýva, že nárok by bol inak žalobcovi priznaný.

8. Žalobca poukázal na bod 13. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a § 137 ods. 2 vyhlášky MS SR č. 543/2005 Z. z. a uviedol, že celkom jednoznačne vyplýva, ako to správne uvádza i súd prvej inštancie i odvolací súd, že je/bolo povinnosťou súdu evidovať a uchovať obálku podania žalobcu. Z doteraz zisteného vyplýva i to, že sa tak nestalo. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na to, že potom čo sa podaním zo dňa 05.02.2016 a podaním zo dňa 07.04.2016 vyjadril k námietke premlčania a k doručovaniu, súd prvej inštancie mu osobne po pojednávaní konanom dňa 07.06.2016 oznámil, že obálka, v ktorej bola ním odoslaná žaloba, resp. v ktorej bola táto žaloba doručená tunajšiemu súdu sa eviduje, a to osobitne, a že mu bude zaslaná jej kópia. Potom, čo mu táto kópia zaslaná nebola, dňa 28.11.2016 (v rámci prípravy na pojednávanie nariadené na 16.12.2016) telefonicky kontaktoval príslušnú spisovú kanceláriu 5C, kde mu bolo oznámené, že obálka mu bude zaslaná mailom oskenovaná. Keďže mu kópia obálky nebola súdom zaslaná, dňa 08.12.2016 opätovne kontaktoval súd prvej inštancie a až vtedy mu bolo oznámené, že súd prvej inštancie obálkou, v ktorej bola súdu ich žaloba zaslaná, nedisponuje (ani jej kópiou). Ešte v čase do druhej polovice novembra 2016 mu súd prvej inštancie dával opakovane informáciu, že obálkou (či jej kópiu, podľa toho, čo tým súd presne myslel) disponuje. V tomto čase sa už vyjadroval k premlčaniu, k doručovaniu, k tomu, že by tu mala byť obálka, v ktorej bola jeho žaloba daná na poštovú prepravu. Celý čas bol zo strany súdu prvej inštancie utvrdzovaný v tom, že súd prvej inštancie touto obálkou (či jej kópiou, podľa toho, čo tým súd presne myslel) disponuje. Až následne (08.12.2016) mu bol oznámený opak. Súd prvej inštancie mal teda evidovať a uchovať obálku podania žalobcu, čo sa však nestalo. Zároveň mu opakovane poskytoval informácie, ktoré neboli správne.

9. Žalobca v odvolaní ďalej uviedol, že dňa 13.04.2015 vo veci navrhovateľa SPP - distribúcia, a.s. podával 3 návrhy. V dvoch prípadoch bol miestne príslušný Okresný súd Rimavská Sobota, v jednom prípade bol miestne príslušný Okresný súd Dunajská Streda. Omylom sa stalo, že návrh v tomto konaní určený pre Okresný súd Dunajská Streda bol vložený do obálky s adresátom Okresný súd Rimavská Sobota a návrh určený pre Okresný súd Rimavská Sobota bol vložený do obálky s adresátom Okresný súd Dunajská Streda. Doručenie zásielok si priebežne kontroluje a zistil, že zásielka odoslaná na Okresný súd Dunajská Streda bola doručená dňa 14.04.2015 a zásielky odoslané na Okresný súd Rimavská Sobota (v rámci toho i návrh v tomto konaní) boli doručené dňa 15.05.2015. Z Okresného súdu Dunajská Streda mu bolo pod sp. zn. 12C/218/2015 doručené Upovedomenie zo dňa 17.04.2015 o tom, že návrh (ktorý bol zamenený s návrhom v tomto konaní) vo veci bude postúpený na Okresný súd Rimavská Sobota. Pri návrhu v tomto konaní má potvrdenie o prijatí návrhu na Okresný súd Dunajská Streda zo dňa 20.04.2015 o 10:08:47, pričom však nejde o jeho zásielku (táto bola doručená na Okresný súd Rimavská Sobota) už dňa 15.04.2015. Musí sa teda jednať o zásielku zaslanú z Okresného súdu Rimavská Sobota. K veci priložil rozpis zásielok pre EPH004360505 zo dňa 13.04.2015, ktorým osobitne 1. triedou zasielal návrhy na Okresný súd Rimavská Sobota (sem boli zaslané dve zásielky, omylom i návrh v tomto konaní) a na Okresný súd Dunajská Streda (sem bola zaslaná zásielka neskôr postúpená tunajším súdom Upovedomením zo dňa 17.04.2015 pod sp. zn. 12C/218/2015 na Okresný súd Rimavská Sobota). Z hľadiska ustanovení Občianskeho súdneho poriadku je nepodstatné to, kedy bola zásielka postúpená na miestne príslušný - tunajší - súd (v tomto konaní sa tak asi stalo 20.04.2015). Na pošte si následne overil doručenie zásielok WE048399406SK (podľa oznámenia doručená dňa 15.04.2015 na Okresný súd Rimavská Sobota), WE048399410SK (podľa oznámenia doručená dňa 14.04.2015 na Okresný súd Dunajská Streda), WE048399423SK (podľa oznámenia doručená dňa 15.04.2015 na Okresný súd Rimavská Sobota). Súd prvej inštancie ho výzvou zo dňa 18.03.2016 vyzval na to, aby doložil podklady k doručovaniu, čo svedčí o tom, že dal priestor jeho

vysvetleniu. Žalobca následne predložil súdom žiadané podrobnosti ohľadom doručovania zásielok, ktoré potvrdili tvrdenia žalobcu. Žalovaný konkrétne dôkazy, ktoré by potvrdzovali možnosť premlčania nároku žalobcu neprodukoval, ani nenavrhol. Žalovaný, ani súd prvej inštancie nepreukázal, že by zásielka odoslaná žalobcom (nie niekým iným) obsahujúca žalobný návrh v tejto veci bola tunajšiemu súdu doručená dňa 20.04.2015. V tejto súvislosti súdu na základe jeho požiadavky predložil výsledky šetrenia doručovania podaní tak, ako ich vykonala Slovenská pošta, a.s. a k tomuto podal potvrdené vyjadrenia, ktoré potvrdzujú jeho doterajšie tvrdenia. Súd prvej inštancie od neho na pojednávaní konanom dňa 07.06.2016 žiadal do súdneho spisu založiť podklady žiadané od Slovenskej pošty, čo aj urobil. Tieto podklady celkom jednoznačne svedčia jeho vysvetleniu. Poukázal na hmotnosť zásielky WE048399406SK doručenej na Okresný súd Rimavská Sobota dňa 15.04.2015 a na hmotnosť druhej zásielky doručenej na Okresný súd Rimavská Sobota dňa 15.04.2015 (WE048399423SK) a na hmotnosť zásielky doručenej na tunajší súd dňa 14.04.2015 (WE048399410SK). Hmotnosť zásielok uvádza Slovenská pošta, a.s. v podacom hárku č. EPH004360505, ktorý súdu i žalovanému predložil. Žalobný návrh nebol tunajšiemu súdu doručený osobne, čo vyplýva z podacej pečiatky, teda bol doručený prostredníctvom poštového podniku. Nemožno súhlasiť s tým, že by žalobca v tejto súvislosti - s preukazovaním včasného doručenia žaloby na súd niečo opomenul. Súd disponuje presnými údajmi a informáciami o tom, ako boli jednotlivé zásielky doručované a čo bolo ich obsahom. Súd prvej inštancie od neho na pojednávaní konanom dňa 07.06.2016 žiadal do súdneho spisu založiť podklady žiadané od Slovenskej pošty, a.s., čo aj urobil. Tieto podklady a informácie neboli spochybnené ani žalovaným, ani súdom prvej inštancie. Žalobca v odvolaní upriamil pozornosť na § 149 a § 151 ods. 1 CSP, pričom konštatoval, že v konaní urobil viacero skutkových tvrdení, ktoré neboli žalovaným popreté a považujú sa za nesporné. Namietal, že napadnuté uznesenie nespornosti týchto tvrdení odporuje. V zmysle ustanovení § 149 CSP a § 151 odsek 1 CSP nie je možnosťou súdu popierať za stranu skutkové tvrdenia strán, či konať tak, že sa tieto nebudú považovať za nesporné. Ani konajúci súd však v tejto súvislosti netvrdí, že by tak z nejakého dôvodu postupoval, tieto tvrdenia žalobcu musel považovať za sporné, netvrdí, že by na neprihliadol, resp. že by ich za nesporné nepovažoval. Súd s ohľadom na konkrétne podklady a tvrdenia nedisponoval žiadnym iným protichodným vyjadrením, či zistením žalovaného.

10. V súvislosti s tvrdením súdu týkajúceho sa povinnosti žalobcu preukázať včasnosť podania žaloby, žalobca uviedol, že práve na obálke (ktorú mal súd prvej inštancie evidovať a uchovať, čo uvádza i odvolací súd) bol nalepený čiarový kód s podacím číslom zásielky, podľa ktorého mohol žalobca nad rámec všetkých ostatných tvrdení a preukázaní i týmto spôsobom preukázať včasné doručenie žaloby na súd, kedy podľa čísla zásielky na obálke Slovenská pošta osobitne potvrdzuje dátum prevzatia zásielky. Práve neuchovaním tejto obálky toto žalobca urobiť nemohol. Pokiaľ má byť toto argument pre zamietnutie nároku a zaviazanie žalobcu na náhradu trov konania, žalobca namietal, že v napadnutom uznesení absentuje spôsob, popis toho urobenia, čo súd vlastne od žalobcu akoby žiada, či neurobenie čoho súd žalobcovi vytýka a na čom zakladá svoje pre žalobcu negatívne rozhodnutie. Bez popisu ďalšieho spôsobu preukázania doručenia žaloby však nemožno posúdiť, či takýto ďalší iný spôsob je vôbec možný. Z napadnutého uznesenia potom nie je zrejmé, či (mimo všetkého, čo už žalobca v tejto súvislosti tvrdil, vysvetlil a preukázal) existuje vôbec dôvod pre zaviazanie žalobcu na náhradu trov konania, ak má tento spočívať v tom, že tento niečo nepreukázal, kedy z tohto uznesenia nie je zrejmé, ako inak toto ešte žalobca preukázať mal, keď to bol tunajší súd, čo mal evidovať a uchovať obálku podania žalobcu, čo však neurobil. Žalobca už bol potrestaný stratou úspechu v tomto spore, a to tak v rozsahu istiny, úrokov z omeškania, ako i trov konania. Namietal, že by mal byť potrestaný ešte i povinnosťou náhrady trov konania žalovaného. Žalobca by bol v spore úspešný, kedy žaloba nebola zamietnutá len z dôvodu namietaného premlčania. Žalovaný získal to, že nemusel žalobcovi titulom jeho nároku plniť, teda žalovaný v tejto veci nepriznaním nároku na náhradu trov konania nestratil. Pokiaľ už žalobca stratil spor, je spravodlivé to, aby nebol zviazaný na náhradu trov konania.

11. Záverom odvolania žalobca žiadal, aby bolo uznesenie v napadnutom rozsahu zmenené tak, že žiadnej zo strán sa nepriznáva nárok na náhradu trov základného konania, alternatívne aby súd uznesenie v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

12. Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril.

13. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359

CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 357 písm. m) CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP) a postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

14. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca si uplatnil nárok na zaplatenie sumy vo výške 3.577,22 eura spolu s príslušenstvom, a to titulom náhrady škody v zmysle ust. § 82 ods. 2 zákona o energetike za neoprávnený odber plynu. Súd prvej inštancie vydal platobný rozkaz, proti ktorému žalovaný podal odpor, v ktorom vzniesol aj námietku premlčania, na ktorú reagoval žalobca podaním zo dňa 05.02.2016, ku ktorému pripojil podací hárok č. EPH004360505 o podaní zásielok žalobcu pod podacími číslami WE048399406SK, WE048399423SK, ktoré boli dňa 13.04.2015 adresované Okresnému súdu Rimavská Sobota a pod podacím číslom WE048399410SK, ktorá bola dňa 13.04.2015 adresovaná na Okresný súd Dunajská Streda. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu vyjadril podaním zo dňa 29.02.2016, kde opäť poukazoval na námietku premlčania a spochybnil doručenie samotnej žaloby na Okresný súd v Dunajskej Strede včas. Súd prvej inštancie na pojednávaní konanom dňa 07.06.2016 sám žiadal žalobcu o doloženie podkladov zo Slovenskej pošty, a.s. Na pojednávaní konanom dňa 16.12.2016 sa žalobca vyjadril k námietke premlčania vznesenej žalovaným a k spôsobu doručovania zásielky obsahujúcej predmetnú žalobu i s prílohami, ktorú argumentáciu žalobcu o včasnosti doručenia žaloby žalovaný spochybnil. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobcu je premlčaný, keď žalobca nepreukázal, že si svoj nárok uplatnil včas. Rozsudkom č. k. 5C/231/2015 - 159 zo dňa 10.01.2017 súd prvej inštancie prvým odsekom výroku žalobu zamietol, druhým odsekom výroku zaviazal žalobcu zaplatiť žalovanému trovy konania v plnej výške a tretím odsekom výroku rozhodol, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku v samostatnom uznesení. Proti predmetnému rozsudku podal žalobca odvolanie. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd rozsudkom č. k. 23Co/160/2017 - 207 zo dňa 29.01.2018 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku I. vo veci samej potvrdil. V časti výroku II. a III., t.j. priznaného nároku náhrady trov konania žalovanému a ich výšky, rozsudok zrušil a vec v tejto časti vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie z dôvodu, že sa súd prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania nezaoberal možnosťou aplikácie § 257 CSP. Uznesením č. k. 5C/231/2015 - 218 zo dňa 20.11.2019 súd prvej inštancie prvým odsekom výroku priznal žalovanému nárok na náhradu trov základného konania v celom rozsahu, druhým odsekom výroku žiadnej zo strán náhradu trov odvolacieho konania nepriznal a tretím odsekom výroku vyslovil, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia v samostatnom uznesení.

15. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

16. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

17. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

18. V sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje zásadou úspechu v spore, ktorá je doplnená zásadou procesnej zodpovednosti za zavinenie. Ak mala strana sporu plný úspech v konaní, prizná sa jej celá náhrada trov konania. Ak mala strana v spore úspech len čiastočný, potom sa náhrada trov konania pomerne rozdelí. V prípade, ak strana zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane. Súd je však povinný vždy vychádzať z konkrétnych okolností prípadu a zohľadňovať všetky relevantné skutočnosti z hľadiska rozhodovania o náhrade trov konania. Ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok a zásady zodpovednosti za zavinenie. Aplikácia tohto ustanovenia pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú síce naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 a nasl. CSP, avšak súd dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Zákonná dikcia vyžaduje pre aplikáciu moderačného oprávnenia súdu naplnenie dvoch podmienok a to, musí ísť v danom prípade o dôvody hodné osobitného zreteľa a súčasne musí ísť o výnimočné okolnosti, ktoré odôvodňujú opodstatnenosť použitia tohto zákonného ustanovenia. Dôvody hodné osobitného zreteľa môžu spočívať v charaktere určitého druhu konania alebo môžu byť dané charakterom určitej procesnej situácie, prípadne sa môže týkať celkom špecifických skutkových

či sociálnych aspektov strán sporu. V zásade však je nutné zdôrazniť, že aplikácia moderačného oprávnenia súdu v zmysle ustanovenia § 257 CSP by mala mať charakter ojedinelosti a výnimočnosti. Nakoľko použitie tohto ustanovenia negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania, musí aplikácia predmetného ustanovenia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter (viď. R 34/1982). Nepriznať trovy konania je teda prípustné len výnimočne a v prípade, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa na strane strán, pričom má súd vychádzať z posúdenia všetkých okolností v danej veci. Úvaha súdu o tom, či ide o výnimočný prípad a či sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia individuálnych okolností konkrétnej veci. Týmito okolnosťami môžu byť dôvody osobné, majetkové a sociálne pomery strán konania, dôvody uplatnenia nároku na súde, či postup strany v konaní.

19. Po oboznámení sa s obsahom spisu odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že v danom prípade nie sú splnené podmienky na aplikáciu ustanovenia § 257 CSP.

20. V prejednávanej veci bola žaloba žalobcu zamietnutá z dôvodu premlčania jeho nároku na náhradu škody, keďže žalobca v konaní nepreukázal včasnosť podania žaloby na súd. Je pravdou, že súd prvej inštancie pochybil, keď obálku obsahujúcu predmetnú žalobu neuchoval v súdnom spise, hoci mu táto povinnosť vyplýva priamo z vyhlášky MS SR č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre súdy (§ 137 ods. 2). Uvedené pochybenie súdu však nemožno v danom prípade považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý by žalovanému ako úspešnej strane v spore nemala byť priznaná náhrada trov prvoinštančného konania. Odvolací súd opätovne konštatuje tak, ako konšatoval v rozsudku č. k. 23Co/160/2017 - 207, že v prejednávanej veci mal žalobca bremeno tvrdenia a preukázania, že žalobu doručil konajúcemu súdu včas. I keď na základe výzvy súdu predložil podacie hárky o tom, aké zásielky a kedy adresoval, na ktorý súd, nepreukázal tú skutočnosť, že v zásielke adresovanej dňa 13.04.2015 na Okresný súd Rimavská Sobota bola predmetná žaloba i s prílohami, napriek tomu, že hmotnosť tejto žaloby i s prílohami mala byť totožná s hmotnosťou zásielky adresovanej na Okresný súd Dunajská Streda. Z obsahu spisu navyše nevyplýva skutočnosť, že by prejednávaná vec bola postúpená súdu prvej inštancie z Okresného súdu Rimavská Sobota. Keďže žalobca v tomto smere neunesol dôkazné bremeno, bola jeho žaloba zamietnutá. Žalobca bol teda v spore neúspešný, a preto žalovanému vznikol v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov prvoinštančného konania. Odvolací súd zdôrazňuje, že dôvodom zamietnutia žaloby bolo nesplnenie dôkaznej povinnosti zo strany žalobcu, ktorý síce tvrdil, že žalobu podal včas, avšak toto svoje tvrdenie nepreukázal. Žalobca preto musí niesť zodpovednosť za svoj neúspech v spore aj tým, že je povinný zaplatiť žalovanému účelne vynaložené trovy prvoinštančného konania spojené s jeho obranou, ktoré mu počas konania pred súdom prvej inštancie vznikli.

21. Vzhľadom na uvedené odvolací súd konštatuje, že v prejednávanej veci nie je daný dôvod na aplikáciu § 257 CSP. Odvolací súd preto uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku I. a III. v súlade s § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

22. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi (v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade bol žalovaný v odvolacom konaní pasívny, nevykonal žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnil, ani nevyčísliť a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd preto s poukazom na čl. 17 základných princípov CSP rozhodol tak, že sa mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

23. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).